

„Om de verwarming aan te zetten moet je de motorkap opendoen“

Edenaar is verliefd op een Wolga

EDE. – Ik was in het voorjaar van 1992 voor het eerst in Rusland, waar nog veel Wolga-autobielen rijden. Ik liep stage bij een bedrijf in de stad Pskov. Ik vind die Wolga's mooie wagens en op een goed moment ziek een fraai exemplaar op een parkeerplaats staan", zo vertelt Edenaar J. Gerrits. Diezelfde wagen staat nu in Nederland en is eigendom van onze plaatsgenoot. Hij ruidde de uit 1962 daterende auto voor een Fiat Ritmo.

Zo gemakkelijk als het hier beschreven wordt ging het natuurlijk niet. Wie op die manier een auto uit Rusland wil krijgen moet heel wat bureaucratische hindernissen overwinnen. Om de laatste noodzakelijke stempels te krijgen was zelfs een fles wodka nodig maar toen was alles voor elkaar. Een Rus rijdte sindsdien in een Fiat en een Edenaar in een Wolga.

Nadat Gerrits de Wolga op die parkeerplaats had ontdekt deed hij een briefje achter de voorruit met de vraag of de eigenaar de wagen wellicht wilde verkopen. Dat wilde de eigenaar niet en daarom loek alles om de baan. „In de zomer van 1992 ben ik weer naar Pskov gegaan, nu voor vakantie. Ik liep die man min of meer toevallig tegen het lijf en vroeg om bij zijn Wolga wilde rulen voor een Fiat Ritmo“.

De Rus haptte toe, met Gerrits alle benodigde rompsloep zo regelen. Waarschijnlijk wist hij wat er allemaal aan vastzat. In september van dat jaar 1992 koerste Gerrits met een vriend in een Fiat Ritmo voor de derde keer naar Pskov. Daar begon het gejuubel naar de diverse instanties. „Rulen van auto's mag in Rusland alleen als die wagens van een bedrijf zijn, dat ingeschreven staat bij de Kamer van Koophandel of hoe dat daar heet“.

Formulieren

De oplossing werd gevonden door een brief mee te nemen van een oom, die een bedrijf heeft en ook de Rus zorgde voor zoiets. Met mensen van het reitsbureau Intoorist (vanwege de taal) ging Gerrits naar een notaris en vervolgens naar de Kamer van Koophandel. Toen bij de KvK in Pskov alles geregeld was moest Gerrits naar de douane in Pskov voor het invullen van een exportformulier. De man, die het formulier invulde had dat, zo bleek bij weer een andere instantie, een soort Rijksdienst voor het wegverkeer, niet goed gedaan.

Terug naar de douane, opnieuw ingevald, weer naar de rijksdienst, weer niet goed. „Toen ben ik even naar buiten gegaan. Ik dacht: Laat die Russen het onderling maar regelen“. Dat lukte, met behulp van een

fles wodka en een grote doos bonbons. Gerrits kon met zijn nieuwe aankoop de terugtocht naar Nederland aanvandaan. Voorzien van een Nederlandse kentekenplaat rijdt hij nu met de wagen rond.

„Je hebt veel bekijks en de meesten denken dat het een oude Amerikaanse wagen is. Daar is begrijpelijk want daar heeft hij wel wat van weg. Maar als ze de achterkant zien en het plaatje van de USSR is het wel duidelijk“. De Wolga, waarvan de bouw eind jaren vijftig gestart werd, is een degelijke auto, die hoog op de wielen staat. „Deden ze met opzet vanwege het slechte wegennet en de sneeuw in de winter. Deze karren ploegen er doorheen“.

Sober

Automobielen waren voor Gerrits altijd al interessant maar nu is hij vooral verliefd op Russische wagens en met name op de Wolga. „Ik heb er nu twee van dat merk. De bedoeling is om de motor van de één in de andere te zetten omdat die motor beter is. Ik wil in elk geval één auto

● Edenaar Gerrits bij zijn Russische auto.

hebben die zo echt mogelijk is. In de andere zet ik dan een Westerse motor“.

Het interieur van de Wolga is ietwat sober, tierelantijnen zijn er niet bij en de chauffeur en passagiers zitten niet op stoelen, maar op behoorlijk harde banken. Het dashboard is – voor wie de westerse overdaad ge-

wend is – van verbluffende eenvoud. Ook het stuur is typisch jaren vijftig-zestig. „Als je de kachel aan wilt zetten kan dat niet van binnen. Dan moet je de motorkap opendoen en daar een hendel overhalen“.

Er zijn niet veel mensen die in een Russische auto rijden, zo stelt Gerrits. „Oostduitse Trabant, Lada's en zo is geen probleem, maar Russische wagens wel. Het probleem is

dat je moeilijk aan onderdelen komt“. Daarom kijkt hij regelmatig uit naar oude Wolga's, die als pluk auto kunnen dienen. Met name in België is wel wat te vinden. „Daar heb ik m'n tweede Wolga ook vandaan“.

Lenin

Wie de huiskamer van de familie Gerrits binnenkomt ziet niet alleen een groot portret van Lenin met een (Russische) spreuk eraanstaaf maar ook een garage, vol met Russische miniatuurauto's. „Die heb ik grotereels daar gekocht“, aldus Gerrits. De modelletjes zijn typisch Oosteuropese producten: onderdelen vallen er gemakkelijk af. „Je moet er wat voorzichtig mee zijn maar het is wel leuk spul“.

De Edenaar heeft, zodra hij de Wolga had, contact gezocht met andere Nederlanders, die zich ook eigenaar van een Russische wagen kunnen noemen. „Het wereldje is klein, hoor want er zijn er niet zoveel. Ik weet nu dat er in Nederland zo'n stuk of veertien mensen een Rus hebben. In Ede ben ik de enige“.

Hij is begonnen met het aanleggen van een register Automobiel USSR. „Op die manier krijgen we een overzicht van mensen met Russische wagens en het is nuttig om elkaar te helpen met onderdelen. Uiteindelijk zit je allemaal voor hetzelfde: Hoe hou je de wagen rijdend en in goede staat?“.

● De achterkant van de Wolga. (foto's Cord Otting).